

Imidlertid havde han inde i Doktorens Dagligstue været Emnet for en livlig Underholdning. Onkel Joachim var kommen tilstede og havde faaet Lov til frit at udtale sig, — hvad han i rigeste Maal benyttede sig af. Fru Hassing lovpriste Emanuel, og selv Doktoren maatte indrømme, at han virkelig var „et meget ejendommeligt og langt fra ubegavet Menneske.“

Frøken Gerda sad ubevægelig henne i sin Hjørnestol, stum og aandsfraværende, — fortabt i Drømme.

Ogsaa Frøken Ragnhild forholdt sig temmelig tavs; hun havde nu heller ingen Grund til at være særlig tilfreds med denne Aften. Det var nemlig ikke helt usandt, hvad hun havde ytret til Emanuel, at hun i de forløbne Aar ofte havde ønsket at møde ham igen, ja Udsigten til at faa dette Ønske opfyldt havde ubetinget beskæftiget hende mest, da hun i sin Tid modtog Fru Hassings Indbydelse, og hun havde under sit Ophold her snildt forstaaet at lede alle Udflugterne ned mod Vejlbys Strand i Haabet om at faa Held til at møde ham.

Det var ikke lutter kvindelig Nysgerrighed, der havde drevet hende herud. Ret hurtigt efter deres Adskillelse var det gaaet op for hende, at den Interesse, hun havde næret for daværende Kapellan Hansted, ikke bundede i en saa ganske ublandet Venskabsfølelse, som hun havde troet, men at der virkelig ved Samlivet med ham var gaaet et Pust af Kærlighed henover hendes Sjel. Hun havde siden ofte følt sig nedværdiget ved Erindringen derom. Bevidstheden om at være forsmaaet — endog af en Mand, der havde giftet sig med en Bondepige — havde naget den stolte Provstedatter næsten som Erindringen om et Fejltrin. I syv lange Aar havde hun gemt paa et dybt Had til Emanuel, og Mindet om hendes Faders formædelige Bortrejse fra Vejlbys Præstegaard, — der havde græmmet den gamle Mand mere, end nogen anede, og ret egentlig var blevet Aarsag til hans Død — havde ikke tjent til at dulme det. Ikke heller de mange andre Triumfer, som Bønderne i det forløbne Aar havde fejret paa alle Omraader i det offentlige Liv, havde just skullet formilde hendes Sind. Hun afskyede Bonden og alt, hvad der bare lugtede af Muld, oprigtigere end nogensinde før. Om det saa var den